

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 19/05/2023*

\*\*\*\*\*

## **NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”**

### **“CHƯƠNG V: NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ (PHẦN SÁU)”**

Họa phước của chúng ta là do ở ngay một niệm. Chúng ta khởi một niệm thiện thì đó là chúng ta tạo phước. Chúng ta khởi một niệm ác thì đó là chúng ta gây họa. Trong **“Thái Thượng Câm Ứng Thiên”** nói: **“Họa phước vô môn, duy nhân tự chiêu”**. Họa phước không phải tự nhiên đến mà là do mỗi chúng ta tự chiêu cảm. Họa phước là do chính khởi tâm động niệm của chúng ta. Trong quá khứ từ vô lượng kiếp, chúng ta không biết chúng ta đã làm những việc gì nên đời này chúng ta phải tích cực nghĩ thiện, làm nhiều thiện.

Hòa Thượng nói: **“Từ vô lượng kiếp chúng ta đã tạo nhân, nhân đã có vậy thì bây giờ chỉ còn phụ thuộc vào duyên. Chúng ta tạo duyên thiện, duyên thiện sẽ tiếp nối nhân thiện vậy thì sẽ trở quả thiện. Nếu chúng ta tạo duyên ác, duyên ác tiếp nối quả ác tương lai chúng ta chắc chắn phải nhận quả ác”**. Hiện đời này, chúng ta cần nghĩ đến việc thiện, làm nhiều việc thiện. Chúng ta làm một cách tích cực thì ngay trong hiện đời này, chúng ta cũng sẽ có những chuyển biến tích cực.

Ban đầu, Hòa Thượng không có phước báu, sức khỏe, tuổi thọ nhưng Ngài đã chuyển được vận mệnh của mình thành có phước báu, sức khỏe, tuổi thọ vì đời này, Ngài đã tích cực làm. Bản thân tôi cũng vậy, khi tôi còn trẻ, tôi làm việc gì thì việc đó cũng hỏng, sau này, việc gì tôi cũng có thể làm được. Thí dụ, trước đây, tôi không biết trồng đậu, trồng mướp, hiện tại, tôi đã có thể trồng được các loại rau củ này, điều đặc biệt là khi tôi trồng thì chúng ra quả quanh năm. Chúng ta tích cực, nỗ lực, phấn phát thì chắc chắn chúng ta sẽ thay đổi được vận mệnh.

Ngài Viên Liễu Phàm trong **“Liễu Phàm Tứ Huấn”** cũng đã chuyển đổi được vận mạng của mình một cách ngoạn mục. Ngài tích cực tích phước, trong 100 ngày Ngài làm được 100 việc thiện, trong 1000 ngày Ngài làm 1000 việc thiện. Nếu chúng ta làm nhanh hơn, chúng ta rút ngắn tiến độ thì vận mệnh của chúng ta càng chuyển đổi nhanh chóng, trác tuyệt hơn. Chúng ta làm 100 việc thiện trong 1000 ngày thì vận mệnh của chúng ta không thể có sự chuyển đổi một cách rõ nét. Chúng ta làm 100 việc thiện trong 70, 80 ngày thì nhất định vận mệnh của chúng ta sẽ có sự chuyển đổi ngoạn mục.

Hòa Thượng nói: **“Phước báu khó có được nhất chính là thanh phước. Chúng ta muốn tạo được thanh phước thì chúng ta phải có trí tuệ cao độ. Ở thế gian, chúng ta càng có phước báu lớn thì chúng ta càng dễ dàng tạo tội nghiệp. Việc này chúng**

**ta phải đặc biệt chú ý!**”. “*Thanh phước*” là chúng ta làm việc bằng tâm thanh tịnh. Người có trí tuệ thì họ sẽ biết việc gì chân thật lợi ích chúng sanh, việc gì tạo ra thanh phước. Người giàu sang mà không có người dẫn đạo, chỉ đường dẫn lối đúng thì họ sẽ làm sai và dễ dàng tạo tội nghiệp.

Có người nói với tôi, họ cùng với những người anh em của mình xây dựng một nơi rất sang trọng cho một người để người này tu hành nhưng sau đó họ phát hiện, người đó không tư gì cả. Chúng ta không có trí tuệ thì chúng ta sẽ không thể nhìn rõ mọi việc. Người suốt ngày hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, tích chứa tiền của thì họ sẽ không còn có đạo tâm. Hòa Thượng nói: “**Tích tài thì tán đạo**”. Những việc rõ ràng như vậy mà chúng ta không nhìn thấy thì đó là chúng ta cảm tình dụng sự, chúng ta không dùng lý trí làm việc.

Hòa Thượng nói: “**Nếu như chúng ta có thể lý giải, hiểu rõ, tường tận được thế nào là thanh phước, chúng ta tạo được thanh phước thì chúng ta sẽ có phước báu vô lượng, vô biên, trí tuệ của chúng ta sẽ ngày một thêm lớn. Chúng ta phải chính mình nỗ lực tu phước, khuyến hóa tất cả mọi người tu phước, mọi người cùng nhau tu phước thì nơi chúng ta ở, thôn xóm, quốc gia của chúng ta cũng sẽ là nơi có phước**”. Nếu người người cùng yêu thương, quan tâm, chia sẻ kinh nghiệm với nhau, cùng nhau thảo luận để mọi việc có thể làm tốt hơn thì đó là mọi người đang cùng nhau tu phước, hưởng phước.

Hòa Thượng nói: “**Nếu chỉ cá nhân chúng ta có phước còn mọi người không có phước vậy thì chúng ta không thể tránh được cộng nghiệp. Do vậy khuyến hóa mọi người cùng tu phước là việc vô cùng quan trọng**”. “*Khuyến hóa*” là khuyến khích, dạy bảo người khác để họ biết cách làm. Chúng ta tu phước, chúng ta làm việc tốt thì chúng ta phải khuyến khích, tạo cơ hội để người khác cùng làm vậy thì mọi người cùng có phước. Mọi người cùng có phước thì sẽ tạo ra hoàn cảnh sống tốt đẹp cho mình và cho người. Nếu chúng ta không tích cực nỗ lực khuyến thiện, khuyến khích người khác làm việc thiện thì chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng. Xung quanh chúng ta chỉ toàn những người ác, toàn những người không biết vì người khác thì chúng ta cũng sẽ không thể tránh được thiên tai, nhân họa.

Cách đây hơn mười năm, tôi về một ngôi chùa giảng cho các cụ, hôm đó tôi giảng về việc bố thí. Các cụ đều nghĩ, nếu muốn bố thí thì phải có tiền tài. Tôi hỏi các cụ, ở nhà có trồng bầu, mướp không, chúng ta chỉ cần tặng mỗi nhà một trái mướp, một trái bầu thì đó cũng là chúng ta bố thí rồi! Các cụ rất ngạc nhiên vì mướp, bầu mà cũng có thể bố thí được! Người xưa nói: “*Đồ cũ không dùng cho đi vẫn hữu dụng, nhịn một hai bữa tiệc tùng để dành cho người nghèo đói*”. Thay vì chúng ta tốn tiền vì những việc không cần thiết thì chúng ta nên để dành để giúp những người nghèo đói.

Trước đây, Hòa Thượng nói: “**Có tiền là phước báu, dùng tiền là trí tuệ**”. Chúng ta có tiền thì chúng ta dùng tiền để tái tạo phước báu hay chúng ta dùng tiền để tạo

ngiệp? Có người khi họ chưa trúng vé số độc đắc thì họ có một mái ấm gia đình đơn sơ, khi họ trúng số, họ có tiền thì họ ăn chơi sa đọa khiến gia đình tan vỡ, vợ con bỏ đi. Sau một thời gian ngắn thì họ cũng đã tiêu hết số tiền trúng số và hoàn cảnh sống còn khó khăn hơn xưa.

Hòa Thượng nói: **“Người có phước báu lớn nếu như không có trí tuệ thì tiền họ bỏ ra đều không mang lại lợi ích. Họ chẳng những không tái tạo được phước báu mà còn tạo thêm nhiều tội nghiệp. Người không có trí tuệ, muốn tu phước cũng không thể tu được. Người có phước báu nhỏ nhưng mỗi ngày họ cho đi một phần tiền nhỏ thì họ cũng có thể tu được phước báu rất lớn”**. Người thế gian nói: **“Xả tài, tu phước”**. Xung quanh chúng ta có rất nhiều người đang lãng phí phước báu, họ tận lực hưởng phước báu của mình không biết chia sẻ với người khác. Người xưa nói: **“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”**. Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định. Sự giàu có của họ hôm nay là do phước báu đã tích lũy từ đời trước, họ không biết tái tạo phước báu thì phước báu này cũng sec nhanh chóng hết.

Hòa Thượng nói: **“Trí tuệ quan trọng hơn phước báu vì người có trí tuệ thì họ sẽ không dùng tiền tài, vật chất, địa vị của họ để tạo tội nghiệp. Người có trí tuệ họ sẽ sửa đổi lỗi lầm của chính mình để lỗi lầm của họ giảm còn ít nhất có thể. Người không có trí tuệ thì họ sẽ ngày càng tạo tác tội nghiệp mà họ vẫn tưởng rằng họ đang tu phước. Những việc này, ngày ngày, chúng ta đều có thể nhìn thấy ở xung quanh chúng ta”**. Người không có trí tuệ thì họ sẽ dùng tiền tài, vật chất, địa vị của họ để tạo nghiệp. Những người có tiền tài, địa vị mà có thái độ ngênh ngang, hống hách thì họ sẽ nhanh chóng tiêu hết phước báu của mình.

Hôm trước, tôi nhìn thấy, một số người thợ không có công ăn việc làm nên họ đến chùa để xin được làm việc. Hàng ngày, họ có cơm ăn, được trả tiền công rất tốt nhưng mỗi ngày họ chỉ xây ba bốn hàng gạch, họ chỉ làm cho có. Nếu chúng ta có cơ hội tốt như vậy thì chúng ta phải nỗ lực làm để tiêu nghiệp, tích phước, tăng trưởng trí tuệ. Họ rất đáng thương vì họ không có người dạy, không có người chỉ lỗi cho họ. Rất nhiều việc trong cuộc sống, nếu chúng ta không có người dạy, không có người dẫn dắt thì chúng ta cũng sẽ làm sai giống như họ. Đó là vì tập khí của chúng ta là sợ được mất, thành bại, tốt xấu, chúng ta luôn muốn sự tiện lợi cho mình, không quan tâm đến sự bất lợi của người. Nếu chúng ta có đề tập khí dẫn dắt thì chúng ta không thể thay đổi được vận mệnh của mình. Có những người đã không có phước mà họ còn tạo nghiệp. Khởi tâm động niệm của chúng ta đều là tạo nghiệp thì cuộc đời của chúng ta sẽ ngày càng khổ hơn.

Người xưa nói: **“Trong vòm trời này, nhân quả không sót lọt một mảy lông”**. Chúng ta tạo nhân ác, nhân thiện dù nhỏ đến bao nhiêu thì chúng ta cũng phải nhận lại. Chúng ta bỏ công sức lao động ra, chúng ta xứng đáng hưởng 10 đồng mà chúng ta chỉ nhận được 5 đồng thì 5 đồng còn lại chúng ta sẽ nhận bằng phước báu. Chúng ta làm

một công việc mà chúng ta chỉ đáng nhận 3 đồng nhưng chúng ta nhận 10 đồng thì 7 đồng còn lại sẽ trừ vào phước báu trong vận mạng của chúng ta. Chúng ta không được dạy thì chúng ta sẽ không biết. Chúng ta tự cho rằng đầu óc của chúng ta nhạy bén hơn người.

Tôi từng khuyên mọi người: *“Điều gì chúng ta không được nhận bằng tiền thì chúng ta sẽ nhận bằng phước báu. Điều gì chúng ta được nhận mà chúng ta không trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong vận mạng của chính mình”*. Không ai có thể chiếm được tiện nghi của người khác. Chúng ta chiếm được tiện nghi thì đó cũng là vì trong vận mệnh chúng ta có. Nếu chúng ta chiếm được tiện nghi nhưng trong vận mệnh của chúng ta không có thì đó là hoạnh tài, không bao lâu chúng ta sẽ gặp tai họa.

Hòa Thượng nói: *“Phước đương nhiên là quan trọng nhưng huệ thì càng quan trọng hơn. Chúng ta có phước mà chúng ta không có huệ thì khi chúng ta hưởng phước chúng ta nhất định tạo ra trọng tội. Việc này nhà Phật gọi là tam thế oán”*. “Tam thế oán” là chúng ta tạo ra oán nghiệp ở đời thứ ba. Đời này chúng ta tạo phước, đời sau chúng ta hưởng phước. Đời thứ hai chúng ta hưởng phước thì chúng ta sẽ tạo nghiệp vậy thì đời thứ ba chúng ta sẽ phải thọ báo.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta hưởng hết phước thì chúng ta phải đọa vào tam ác đạo. Chúng ta sẽ phải trải qua rất nhiều đời, kiếp trong ác đạo, chúng ta sẽ không dễ dàng thoát ra. Người có huệ mà không có phước, tuy đời sống của họ có khó khăn một chút nhưng họ không tạo nghiệp. Người có huệ thì họ sẽ biết những việc nên làm, đời sống của họ quá khổ nên họ sẽ không lưu luyến thế gian, sinh khởi được đạo tâm nên họ có khả năng vãng sanh thành Phật. Do đây, có thể thấy phước báu không phải là việc tốt, người có phước báu mà không có trí tuệ thì họ sẽ gặp họa”*.

Hòa Thượng nói: *“Phật dạy hàng đệ tử xuất gia, chúng ta phải tu phước nhưng chúng ta nhất định không được hưởng phước, chúng ta vẫn trải qua những ngày tháng thanh đạm, lấy khổ làm Thầy, lấy giới làm Thầy. Chúng ta hưởng phước thì chúng ta sẽ tạo nghiệp. Đạo lý chính ở ngay chỗ này”*. Hòa Thượng nói: *“Tích tài tán đạo”*. Chúng ta sống trong giàu sang, có quá nhiều đái ngộ thì đạo tâm của chúng ta không thể mạnh mẽ. Nếu thân chúng ta không có bệnh khổ thì chính chúng ta sẽ chênh mảng, lười biếng. Chúng ta có bệnh khổ thì chúng ta sẽ phải nỗ lực, phấn phát hơn.

Có một lần, khi tôi vừa khởi ý niệm, đời sống của mình thật thanh bình, lâu rồi mình không có bệnh thì mấy ngày sau tôi liền bị bệnh. Điều này nhắc nhở tôi, sự thanh bình này chỉ là tạm thời, là bề ngoài. Chúng ta không có bệnh thì tâm chênh mảng, lười biếng thậm chí tâm tự mãn của chúng ta sẽ sinh khởi. Chúng ta có bệnh thì tâm *“Viễn ly ta bà, hân cầu Cực Lạc”* của chúng ta mới dễ sinh khởi.

Hòa Thượng nói: “***Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta nên cố gắng tu phước nhiều một chút để khi chúng ta già, chúng ta mới có phước để hưởng, sẽ có người đến chăm sóc chúng ta. Khi còn trẻ, chúng ta không tu phước, vậy thì khi già, chúng ta không có người chăm sóc, chúng ta vẫn phải lao nhọc. Nhân duyên quả báo không hề sót lọt một mảy may!***”. Chúng ta còn trẻ thì chúng ta phải tích cực tu phước, tiếc phước nhưng không hưởng phước để khi tuổi già chúng ta không có ý định hưởng phước nhưng vẫn có nhiều người quan tâm đến chúng ta. Hòa Thượng lấy kinh nghiệm của cả một đời để khuyên giải chúng ta.

Bài hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta, họa phước chỉ ở ngay trong một niệm, họa phước là do chúng ta tự chiêu cảm đến. Chúng ta phải phước huệ song tu, phước quan trọng nhưng huệ còn quan trọng hơn. Người có phước nhưng không có trí tuệ thì họ sẽ hưởng phước, khi họ hưởng phước thì họ sẽ tạo nghiệp, tạo thành tham thế oán. Người không có phước, nhưng có trí tuệ, đời sống của họ khốn khó nhưng họ không tạo nghiệp, đạo tâm của họ ngày càng thêm lớn, họ biết tu hành nên họ còn có cơ hội thành Phật. Việc thứ ba, Hòa Thượng nhắc, chúng ta còn trẻ, chúng ta phải tích cực tu phước, đừng bỏ qua cơ hội tu phước, khi chúng ta già thì chúng ta muốn tu phước thì chúng ta cũng “*lực bất tòng tâm*”. Chúng ta tu phước nhưng chúng ta không nên hưởng phước. Nhiều người tu phước nhưng tùy tiện hưởng phước, họ ít tạo phước nhưng lại hưởng phước nhiều. Phước cũng giống như tiền trong tài khoản ngân hàng của chúng ta, chúng ta thường ít nạp tiền vào nhưng ngày ngày chúng ta tiêu xài hoang phí. Nhân duyên, phước báu nhất định không sót lọt một mảy lông. Chúng ta đừng sợ chúng ta bị thiệt thòi. Thiệt thòi chính là phước!

\*\*\*\*\*

### **Nam Mô A Di Đà Phật**

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*